

La tria per Andreu Loncà

SENTIT I VALOR

M'agrada la sensació que la correcció d'exàmens et dóna de panoràmica dels estudiants de la nostra època: són com una mena de retrats de tòpics i de lluïssors, de descurança i de puntes de diamants, de planes escrites amb ordre, claredat i perfecció i altres, a la balà, sense consciència del llenguatge escrit.

I tanmateix, en els exàmens hi ha intel·ligències fines, observacions agosarades, esforç per comprendre, observació i voluntat d'ordre i de comprensió. (Sovint penso que els adults no hi confiem, en els joves: ens fan por!) D'entrada, els exàmens de literatura em semblen plans: són poques les veus brillants (si és que un examen pot ser brillant i lúcid). Tendeixo a pensar que alguna cosa fem malament: presento dos reflexions: hem desterrat la literatura de les nostres classes. Vull dir que fer història de la literatura no és el mateix que la literatura. I no parlo només de l'emoció del teatre o de la poesia, parlo de la intel·ligència ben expressada, parlo de la recerca de la bellesa i de la bondat, de la comprensió del món, de la gosadia de fer símbols de la nostra vida, de gosar parlar de la mort...

Per a les generacions del segle XX, la literatura —o sigui els llibres— podien ser absents de casa o de l'institut però alguns els sentíem com una necessitat, els miràvem, els cercàvem a les biblioteques. Quan teníem quatre duros en compràvem algun. Ara, si no m'equivoco, els llibres han estat desbancats per Internet. Un llibre sembla una pura raresa. I tanmateix, són els llibres —no solament novel·les— el que fa que el nostre cervell canviï i evolucioni. (Ep, de la mateixa manera que evoluciona i canvia si llegim una partitura i sabem interpretar-la amb un instrument o si sabem fer entrar la pilota a la cistella de bàsquet: la mà i el cervell, l'ull i el cervell...) Venim d'un temps en què tots havíem de ser rics, tot divertit i fàcil; entrem en un altre en què tot serà complex i multicairat, i serem menys rics. La consciència de l'escriptura és encara la forma més clara de formar el nostre cervell. Els mots de tan usar-los es gasten: perden sentit i valor. Referne el sentit és la nostra tasca. Sobretot quan tot està capgirat: he sabut que el rei ha donat a Javier Solana, que va fer la pitjor llei d'Ensenyament, el premi "Toison de oro" per la seua contribució a Espanya. Voleu dir que van bé ?

SELECTIVITAT.
Imatge d'alguns dels estudiants que van fer la selectivitat el passat 9 de juny a Lleida.